

Власні інвестиційні ресурси товаровиробників мають бути основними і займати не менше 2/3 від загального обсягу інвестицій за рахунок усіх джерел фінансування. Розрахунки показують, що зі 100 гривень товарної продукції необхідно використати на інвестиції в основний капітал 10%.

Створення дієвого механізму інвестиційного забезпечення АПК України надасть поштовх активізації інвестиційних процесів у сільському господарстві.

Підсумовуючи, можна зазначити, що розвиток конкурентоспроможного агропромислового виробництва України можливий лише за умови повноцінної діяльності всієї сукупності взаємопов'язаних важелів економічного механізму. Відсутність, або неналежне функціонування хоча б однієї ланки в ньому супроводжується негативними макроекономічними змінами, деформаціями у побудові виробничих відносин, продуктивних сил тощо.

Тюхтенко Н.А.,

к.е.н., доцент, декан економічно-юридичного факультету Херсонського державного університету

Синякова К.М.,

асистент кафедри економічної теорії

НАЦІОНАЛЬНА СТРАТЕГІЯ ВИКОРИСТАННЯ НАСЛІДКІВ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ РИНКУ ПРАЦІ

Щоб ефективно реалізувати в умовах глобалізації нагромаджений Україною потенціал заради досягнення динамічного зростання виробництва й зайнятості у всьому світі, необхідні такі дії на міжнародному рівні, які б сприяли стабільним і відкритим економічним взаємовідносинам між державами [2], а саме:

- зобов'язання всіх країн підкорятися загальним правилам підтримки відкритої економічної політики, яка не давала б комусь із них несправедливій конкурентній переваги; необхідна посиленна координація макроекономічної політики в провідних розвинутих країнах, яке, у свою чергу, стимулюватиме економічне зростання в країнах з перехідною економікою і в країнах що розвиваються;
- для вирішення проблем, пов'язаних зі зростаючою глобалізацією фінансових ринків, слід розробити ефективні заходи щодо зниження можливостей виникнення фінансових криз в окремих країнах;
- необхідно надати міжнародну допомогу найменш розвинутим країнам, щоб підвищити їх здатність конкурувати в глобальній світовій економіці.

Важливо, щоб макроекономічній політиці відповідала така політика на ринку праці, яка передбачала б підвищення кваліфікації й працевлаштування малокваліфікованих робітників, особливо тих, хто довго не має роботи.

Комплекс заходів сприяння повній продуктивній зайнятості в Україні в умовах глобалізації повинен, на нашу думку, охоплювати два вектори дій: зовнішньо- та внутрішньо спрямований. Перший з них передбачає збільшення робочих місць за рахунок реалізації таких напрямків, як:

- лібералізація торгівлі;
- розширення міжнародного співробітництва для стабілізації фінансових ринків, ослаблення гостроти проблем платіжних балансів і зниження довгострокових дисконтних ставок;
- експорторієнтування промислового розвитку;
- залучення прямих іноземних інвестицій, а також кредитних ресурсів для підтримки пріоритетних напрямків розвитку економіки;
- регулювання зовнішньої трудової міграції шляхом створення спеціалізованих бірж праці, надання профорієнтаційних та профнавчальних послуг тим, хто планує працювати за кордоном, забезпечуючи їхні права на внутрішньому та зовнішньому ринках праці.

Найбільшу увагу слід приділити розробці доцільних заходів політики зайнятості на внутрішньому ринку. З урахуванням впливу глобалізаційних процесів можна передбачити, що у найближчий перспективі в Україні розвиватиметься дуалістичний ринок праці [1]. На одному з його полюсів буде зосереджуватися масив висококваліфікованих робочих місць, які висуватимуть попит на спеціалістів найвищого ґатунку, підготовлених на рівні світових освітніх стандартів. Проте на іншому полюсі перебуватиме значна кількість робочих місць для осіб з низькою кваліфікацією.

В умовах посилення глобалізаційного впливу на економіку України зростає роль Державної служби зайнятості, основним напрямом діяльності якої має стати здійснення заходів активної політики. Порівняльний аналіз загальних витрат на заходи політики зайнятості та на активні заходи зокрема в Україні, країнах Організації економічної співпраці та розвитку (ОЕСР) та країнах з перехідною економікою показує, що в нашій країні вони дотепер на низькому рівні [4]. Так у 2002 р. витрати в Україні були навіть менші, ніж в країні з найменшими витратами на заходи політики зайнятості серед країн ОЕСР (включно з Угорщиною, Чехією та Польщею) – США (0,38%). [1–3]

Загальною тенденцією, відстеженою на прикладі країн ОЕСР, є залежність, згідно якої середнє значення частини ВВП, призначеної для заходів політики зайнятості, змінюється у часі паралельно із економічним циклом, досягаючи найвищих рівнів під час економічного спаду та найменших – під час економічного зростання. Зазначені тенденції, з нашої точки зору, доцільно врахувати в реалізації політики зайнятості в Україні. [3]

Покращення ситуації на внутрішньому ринку праці, збільшення кількості робочих місць та надання їм більшої привабливості для трудових мігрантів – саме ці заходи покладені в основу нових підходів до реалізації державної політики в галузі зовнішньої трудової міграції. [4]

Робочі місця, які в перспективі зможуть своєю привабливістю конкурувати із виїзною міграцією, мають передбачати достатній рівень заробітної плати: нові робочі місця мають бути конкурентоспроможними і привабливими [1]. Якщо концепція дешевої робочої сили буде єдиним фактором формування нових робочих місць, їх привабливість не буде в змозі витіснити інтерес до виїзної міграції.

Лише створення значної кількості адекватних робочих місць у регіонах найбільш масової виїзної міграції може системно вирішити проблему. Під час проведення дослідження з'ясовано, що і легалізація, і надання правової допомоги, і забезпечення соціального захисту лише частково вирішує проблему виїзної трудової міграції. Більше того, враховуючи негативний попередній досвід значна частина українських мігрантів і надалі перебуватиме на нелегальному становищі, оскільки легалізація означає лише найбільш адаптивна і динамічна частина трудових мігрантів. Недовіра до будь-яких офіційних чинників (як українських, так і зарубіжних) утримуватиме значну частину мігрантів від активного використання нових можливостей, навіть якщо вони будуть створені.

На вітчизняному інформаційному ринку бракує достовірної інформації та професійних дискусій на тему трудової міграції та пов'язаних з нею можливостей та небезпек [2]. Натомість нерідко поширюються неперевірені дані, зокрема, щодо оцінок масштабів трудової міграції та перспектив розвитку ситуації у цій сфері.

Створення мережі для громадського обговорення проблеми допомогло б налагодити комунікації між тими, хто володіє реальним досвідом та інформацією й тими, хто розмірковує над можливістю виїхати на заробітки за кордон.

Консультативні центри можуть створюватися спільними зусиллями органів місцевої влади, ЗМІ та громадських організацій у регіонах масової виїзної міграції. Метою таких центрів має стати надання кваліфікованих консультацій (в т.ч. юридичних) тим, хто планує працювати за кордоном. Є потреба у започаткування місцевих клубів для зустрічей і спілкування зацікавлених та поінформованих осіб з питань тимчасового виїзду за кордон.

Воронкова А.Е.

Голова Луганського обласного правління
Спілки економістів України – д.е.н., професор,
завідувача кафедрою менеджменту зовнішньо-
економічної діяльності Східно-українського
національного університету ім. В. Даля

Полторадцева К.В.

аспірантка кафедри менеджменту ЗЕД СНУ
ім. В. Даля

МОДЕРНІЗАЦІЯ ПРОМИСЛОВИХ ПІДПРИЄМСТВ РЕГІОНУ ЯК УМОВА ПІДВИЩЕННЯ ЙОГО КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ

Формування бюджету країни та величина найважливіших макроекономічних показників: валового внутрішнього продукту, валового національного продукту залежить від продуктивності функціонування промисловості окремих регіонів. Якість та ефективність даного процесу залежить від того, на якій стадії конкурентоспроможності знаходиться національна економіка. М. Портер виділяє чотири стадії конкурентоспроможності національної економіки [1]: розвиток конкуренції на основі факторів виробництва; розвиток конкуренції на основі інвестицій; розвиток конкуренції на основі нововведень; конкуренція на основі багатства.

Економіка України дедалі залишається на першій стадії конкурентоспроможності, тому найважливішим чинником, що впливає на неї та зумовлює її розвиток, є ресурси, їх наявність та ефективність використання.

Промисловий регіон, до якого входить Луганська область, складає вагову частину економічного потенціалу України. Останні три роки в Луганській області щорічно виробляється товарів та послуг більш, ніж на 41,9 млрд. грн. За підсумками 2006 року область вийшла на третє місце в Україні за обсягами реалізованої продукції, що склали 8,9% від загальнодержавного обсягу [2].

Конкурентоспроможність регіону залежить від багатьох чинників. Аналіз чинників конкурентоспроможності Луганського регіону (табл.1) дає можливість визначити основні напрямки підвищення конкурентоспроможності Луганського регіону, до них належать наступні:

- підвищення продуктивності виробництва, ефективності використання природних ресурсів, зниження матеріало та енерго-

ЗМІ, що вже нині володіють значною аудиторією, могли б запозичити досвід європейських медіа, що регулярно поширюють інформацію для громадян своєї країни, що мають намір працевлаштуватися за кордоном. Наприклад, найбільша польська щоденна "Газета Виборча" має щотижневий додаток "Робота в ЄС", де публікуються не лише повідомлення про вакансії, але і інформація про особливості та труднощі працевлаштування в тій чи іншій країні чи секторі економіки. [2]

Предметом державної турботи має стати протидія найбільш негативним проявам впливу глобалізації на ринок праці, насамперед, торгівлі людьми з метою трудової та/або сексуальної експлуатації [3]. Великі масштаби цього соціального лиха зумовлені насамперед використанням міжнародними злочинними мережами наївності та неповідомленості значної категорії молодих громадян, насамперед, в провінції, щодо намірів тих, хто здійснює регулярні набори "танцюристок" чи "офіціанток" для роботи за кордоном.

На тлі загальносвітових процесів у сфері зайнятості Україна сьогодні є країною оптимістичних прогнозів: ситуація на ринку праці України характеризується досить сталими позитивними тенденціями щодо зростання зайнятості та скорочення безробіття. Статистично це підтверджується такими даними: у середньому за 9 місяців 2006 року рівень зайнятості населення віком 15 – 70 років у цілому по країні зріс з 57,9% до 58,3%, серед населення працездатного віку – з 65,5% до 66,4%. Рівень безробіття, визначений за методологією МОП, серед економічно активного населення віком 15 – 70 років знизився з 7,0% до 6,4%, а серед осіб працездатного віку – з 7,6% до 6,9% економічно активного населення відповідного віку. [4]

Література:

1. Колот А. Проблеми розбудови національної моделі соціально – трудових відносин // Україна: аспекти праці. – 2002. – №5. – С. 23–28.
2. Петрова І. Економіко-правові засади забезпечення зайнятості населення України // Україна: аспекти праці. – 2002. – №6. – С. 8–11.
3. Friedman, Thomas L. The world is flat: the brief history of the twenty-first century / Thomas L. Friedman. – 1st ed., 2005.
4. <http://www.ukrstat.gov.ua>